

PORTRÉT LUCIE

Nejdříve bych otevřel otázku, co se obvykle chápe pod pojmem vedoucí práce, ať se jedná o práci semestrální, bakalářskou, nebo magisterskou. Vedoucí je tady pojem, odvozený od činnosti spojené s určitou nadřazeností, která vyplývá ze vztahu pedagog a žák. Pedagog vede žáka, a to logicky, po nějaké cestě. Cesty zpravidla určují oba dva zúčastnění, ve vzájemné komunikaci. Optimální situace nastává v případě, kdy student je ten, kdo iniciuje záměr, vydat se na tu kterou cestu, pedagog pak buďto doprovází vidoucího studenta na dobrodružné cestě, nebo vede slepého chodce po přechodu. Důvodem pro nastoupení zvolené cesty může být obrazně řečeno potřeba zdolání strmého svahu, obtížně dostupného cíle, ale taky to může být výlet na známé, památné místo, nebo relaxační procházka po pláži. Z vlastní zkušenosti vím, že získat prospěch mohou ze sdílení cesty oba dva zúčastnění. Někdy se dokonce tyto přednastavené role rozostřují. Hodně jsem se od svých studentů naučil.

Darina Hlinková si čtyři roky studia na FaVU dělala co chtěla. Připadalo mi to, jako kdyby pozorně odezírala všechno to mrnění kolem, ale ve skutečnosti se tak jen utvrzovala ve správnosti a jedinečnosti své dopředu nastavené strategie. Všechny případné výhrady, nebo kritické připomínky z vnějšku dovedla Darina využít ve prospěch svého postoje a pokud si pamatuji, vždycky si uhájila co měla v úmyslu už na počátku. Když se ohlédnu nazpět, výsledky hodnocení, v případě minulých klauzurních prací, vyznívaly většinou spíše rozpačitě, někde na pomezí písmen B a C. Nikdy to, ale nebyla vlažná situace a už vůbec ne situace prázdná. Darina je autentická osobnost, umělec se vším všudy, ale z mého pohledu by mohla občas zariskovat i vystavení se takové hrůze, jako je hodnocení její práce stupněm A nebo F. Mohla by se na své stereotypy podívat z odstupu.

Téma bakalářské práce Dariny Hlinkové je portrét. Portrétní tvorba je z hlediska dějin umění konvenční žánr, který se objevuje už velice brzy, paralelně s podobně prastarými koncepty. Nejstarší skutečné portréty jsou tak staré, že je odborníci spojují s obdobím příchodu současné formy člověka na území dnešní Evropy, tedy do doby zhruba před 45 tisíci lety. Za tak dlouhou dobu vzniklo nepředstavitelné množství zobrazení konkrétních lidí a je tak na co navazovat.

Darina vytvořila dva samostatné artefakty, které mají jedno téma – portrét Lucie, ale jsou vytvořeny ve dvou různých médiích. Fotografie a video. Fotografie je zastavený-zmrazený obraz v čase a film vymezuje obrazu konkrétní, časový rozměr svým trváním. Darina tuto rozdílnost relativizuje a s fotografií pracuje jako s navazujícími sekvencemi obrazů v časové linii a naopak u videa zdůrazňuje více obrazovou, než dějovou složku, která je pro video charakteristická. Portrétovaná osoba je obalena mnoha rekvizitami ať už to jsou lidi, příběh, nebo předměty a prostředí. Pracuje s konvencemi záměrně ve smyslu znejistění procesu jejich používání. Vizualista je přehnaně efektní, symbolika je patetická, ale každý by měl pochopit, že to má autorka pod kontrolou. Vůbec si tím nejsem jist, ale vypadá to tak. Její obrazy se ve své podstatě už nějakou dobu nemění. Připomínají mi styl vídeňských cukráren, nebo formalizovaný jazyk umělců z okruhu prerafaelitů. Má jednoznačně rozlišitelný vizuální styl a důsledně ho prohlubuje. Darina je koncentrovaná, intenzivní a sladce ostrá. Na případné výhrady reaguje otevřenýma očima, sympatickým úsměvem, mírným přikyvováním hlavou,

jednoznačnou odpovědí a rychlým odchodem. Zkrátka má předpoklady pro samostatnou tvorbu. Její bakalářskou práci hodnotím stupněm B, protože ji hluboce respektuji, přestože se mi osobně moc nelíbí a mnohému nerozumím. Jednoznačně doporučuji přijetí Dariny Hlinkové do magisterského stupně studia.

Akad.mal. Vladimír Merta